

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 listopada 2023 r.
sprawy **W.W.**
skazanego z art. 190 § 1 k.k. i inn.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z dnia 28 marca 2023 r., sygn. IV Ka 980/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tucholi
z dnia 20 maja 2022 r., sygn. II K 600/20
na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P.S. (Kancelaria Adwokacka w B.) – obrońcy z urzędu skazanego kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa, 80/100), w tym 23% VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 20 maja 2022 r., sygn. II K 600/20 W.W. został uznany za winnego popełnienie czynów zabronionych wyczerpujących dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 193 k.k. i

art. 157 § 2 k.k. i skazany odpowiednio na kary po 5 miesięcy pozbawienia wolności i roku pozbawienia wolności. W miejsce kar jednostkowych wymierzona została kara łączna roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto w wyroku orzeczono w stosunku do oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej A.M. na odległość mniejsza niż 100 metrów oraz kontaktowania się z nią w jakiegokolwiek formie przez okres 8 lat, a także środki kompensacyjne na rzecz pokrzywdzonych.

Wyrok ten był skarżony apelacjami obrońcy oskarżonego i oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 28 marca 2023 r., sygn. IV Ka 980/22 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego. W kasacji zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa procesowego, a to art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. przez oddalenie wniosku obrońcy w przedmiocie powołania innego biegłego, w sytuacji gdy dotychczasowa opinia biegłego nie odpowiadała na wszystkie kwestie związane z ustaleniami faktycznymi sprawy, a w toku sprawy ujawniły się powody osłabiające zaufanie do biegłego, a także art. 170 § 1 k.p.k. przez niesłuszne oddalenie wniosków o przeprowadzenie opinii psychologicznej, podczas gdy ustalenia okoliczności objętych tymi wnioskami miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację należało uznać za oczywiście bezzasadną, co umożliwiało jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Już na wstępie podnieść należało, że zarzut kasacyjny dotyczący rażącego naruszenia dyspozycji art. 196 § 2 k.p.k. w zw. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. stanowi tak naprawdę, z niewielką modyfikacją, powielenie zarzutu apelacyjnego. Zarzut ten został w sposób należyty, z zachowaniem standardu kontroli wynikającego z art. 433 § 2 k.p.k. rozpoznany przez Sąd odwoławczy i dlatego nie wystąpił, jak trafnie podniesiono w odpowiedzi prokuratora na kasację, tzw. efekt przeniesienia w następstwie niepodzielenia przez sąd odwoławczy zarzutów apelacji lub

niedostrzeżenia uchybień i wydania wyroku dotkniętego tymi uchybieniami, które przeniknęły do postępowania odwoławczego. W rzeczywistości zarzut kasacji stanowi ponowną próbę zdyskwalifikowania trafności oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i podważenia podstawy faktycznej wyroku, a przez to ustaleń podmiotowych rozstrzygnięcia. Tymczasem nie może budzić wątpliwości, że zarzut kasacyjny dotyczący rażącego złamania zasad kontroli instancyjnej powinien odnosić się do błędów popełnionych przez sąd odwoławczy popełnionych w związku z rozpoznaniem apelacji. Kasacja służy bowiem od wyroku sądu odwoławczego, a nie sądu pierwszej instancji. Dlatego strona pod pozorem podnoszenia zarzutu kasacyjnego nie może ponawiać zarzutu apelacyjnego, gdyż w sposób ewidentny wskazuje to na dążenie do uruchomienia trzeciej instancji kontroli odwoławczej.

Podzielając argumentację przedstawioną w odpowiedzi prokuratora na kasację wskazać należało, że to na wniosek biegłych psychiatrów do udziału w wydaniu opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego powołuje się biegłego innej specjalności (art. 202 § 2 k.p.k.). Ocena zasadności powołania kolejnego biegłego leży zatem po stronie biegłych psychiatrów, a nie organu procesowego. Brak takiego wniosku wyklucza możliwość podniesienia zarzutu obrazy tego przepisu, jak też naruszenia dyspozycji art. 170 § 1 k.p.k. Jak słusznie podnosi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wskazany w uzasadnieniu odpowiedzi na kasację) takie rozwiązanie w zakresie możliwości poszerzenia zespołu badającego poczytalności oskarżonego wynika z tego, że konieczność „przybrania” do wydania opinii psychiatrycznej innych biegłych mieści się w zakresie wiadomości specjalnych.

Analizując wywód sądu odwoławczego należało dojść do przekonania, że odniósł się on szeroko do kwestionowanej opinii sądowo – psychiatrycznej, wykazując brak podstaw do podważenia ustaleń tej opinii co do poczytalności skazanego *tempore criminis*. W uzasadnieniu wyroku wskazano na pełność opinii (nieograniczonej wyłącznie do opinii pisemnej), logiczność wyводу i jej wewnętrzną spójność, a więc na te elementy, które wymagane są do stwierdzenia wiarygodności dowodu wiedzy specjalistycznej. W argumentacji kontrolnej wskazano również na brak okoliczności mogących osłabić zaufanie do wiedzy i

obiektywizmu biegłych. Fakt, że jedna z biegłych wcześniej badała skazanego w innej sprawie nie przekreślał w żadnym wypadku jej obiektywizmu, a wręcz przeciwnie poszerzone zostało w ten sposób pole rozważań behawioralnych biegłych w tej sprawie, w celu lepszego zrozumienia stanu zdrowia psychicznego skazanego. Nie ma też dowodu, że ustalenia medyczne z poprzedniej sprawy stanowiły wyłącznie lub przede wszystkim podstawę wydania opinii specjalistycznej w tej sprawie.

Uwzględniając powyższe wywody należało jeszcze raz podkreślić, że rozważania Sądu odwoławczego podjęte w odpowiedzi na zarzut apelacyjny zrealizowały - bez jakichkolwiek zastrzeżeń - standard kontroli odwoławczej wskazany w art. 433 § 2 k.p.k., co skutkowało podjęciem rozstrzygnięcia o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej. Z uwagi na trudną sytuację materialną skazanego zwolniono go do ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. Wynagrodzenie przyznane obrońcy z urzędu znajduje podstawę w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714).

(J.D.)

[ms]